

EL VALOR DE L'ANELL

Jorge Bucay

- *«Mestre em sento tant poca cosa que no tinc ganes de fer res. Em diuen que no serveixo per a res, que no faig res bé, que sóc un maldestre i encantat. Com puc millorar? Què puc fer perquè em valorin més?»*

El mestre, sense mirar-lo, li diu:

- *«Em sap greu noi, no puc ajudar-te. Primer he de resoldre el meu propi problema. Potser després...»*

Fa una pausa i hi afegeix:

- *«Si volguessis, podries ajudar-me, així jo podria tenir solucionat el meu tema amb més rapidesa i després et podria ajudar a tu.»*
- *«Bé mestre...»*- contesta dubtós, sentint que de nou era menystingut i les seves necessitats aparcaades.
- *«A veure...»*- continua el mestre, mentre es treu un anell que porta al dit petit de la mà esquerra i li dona al noi afegint:
- *«Agafa el cavall que és allà fora i vés al mercat del poble. Has de vendre l'anell perquè he de pagar un deute. És necessari que aconseguixis per ell la màxima quantitat possible de diners i no acceptis menys d'una moneda d'or. Marxa i torna amb aquesta moneda el més ràpid possible.»*

El noi agafa l'anell i marxa. Arriba al mercat i comença a oferir l'anell als mercaders, que el miren encuriosits. Quan li pregunten quin és el preu que en demana, tots marxen.

Quan diu que vol una moneda d'or, alguns riuen, altres li giren la cara i tant sols un vell ancià ha estat prou amable com per dedicar-li una estona per tal d'explicar-li que una moneda d'or és massa valuosa per entregar-la a canvi de l'anell.

L'ancià, amb intenció d'ajudar-lo, li ofereix una moneda de plata i un recipient de coure. El jove, però, que té les instruccions de no acceptar menys d'una moneda d'or, rebutja l'oferta.

Després d'oferir l'anell a totes les persones que es va creuant pel mercat, que han estat més de cent, i molt frustrat pel fracàs, munta a cavall i torna.

Com desitja el jove tenir la moneda d'or per poder entregar-se-la al seu mestre i alliberar-lo de la seva preocupació i poder rebre al final el seu consell i la seva ajuda!

Un cop de nou a casa del mestre, entra a la seva habitació i li diu:

- *«Mestre ho sento... No és possible aconseguir allò que em demanes. Potser hagués pogut aconseguir dos o tres monedes de plata, però no crec que jo pugui enganyar a ningú respecte el vertader valor de l'anell.»*
- *«Això que has dit és molt important, jove amic» - contesta somrient el mestre- «Hem de conèixer primer el vertader valor de l'anell. Torna a muntar a cavall i ves a veure el joier. Qui millor que ell pot saber-ho? Explica-li que t'agradaria poder vendre l'anell i pregunta-li quant et donaria per ell. Però no importa el que t'ofereixi: no li venguis. I torna aquí amb el meu anell.»*

El jove torna a agafar el cavall.

El joier examina l'anell amb una llum especial, el mira amb la lupa, el pesa i llavors li diu al noi:

- *«Digues-li al mestre que si el vol vendre ara mateix, no puc donar-li més de cinquanta-vuit monedes d'or pel seu anell.»*
- *«Cinquanta-vuit monedes?» - exclama el jove.*
- *«Sí» - replica el joier- «Jo sé que amb el temps podríem aconseguir per ell prop de setanta monedes, però si la venda és urgent...»*

El jove corre emocionat a casa del mestre per explicar-li la novetat.

- *«Seu» - li diu el mestre després d'escoltar-lo- «Tu ets com aquest anell: una joia, valuosa i única. I com a tal, només pot avaluar-te un vertader expert. Per què vas per la vida prenent que qualsevol descobreixi el teu valor veritable?»*

I dient això, es torna a posar l'anell al dit petit de la seva mà esquerra.

- *«I saps qui és el millor expert per avaluar-te?TU MATEIX!»*